

Én

Sziasztok.

Zámbó Jimmy vagyok, de nyugodtan szólíhattok Jimmynek. Jimmy vagy Imre. A rajongóim azt mondják, én vagyok az Isten, ezt el is hiszem nekik, ezért úgy is viselkedek néha.

A szerelmem pedig Cindy, teljes nevén Cindy Crawford, neki mondhatjátok azt, hogy Cindy, ha sikerül vele összebarátkoznotok.

Cindyvel tegnap este találkoztunk először, s megbeszéltük, hogy egy év múlva, vagyis pontosan 2003. január 24-én, öngyilkosságot követünk el.

A közös öngyilkosság előtt a terveink a következők:

Cindy elmegy Svédországba dolgozni.

Veszünk egy szigetet az Atlanti-óceánban. Oda megyünk nyaralni.

Szeretkezünk sokat. Cindy szívesen szeretkezne velem, de előtte még két dolgot el kell intéznem, amit tegnap este mondott, de ezeket elfelejtettem. Ha újra találkozunk, megkérdezem tőle, hogy mik is azok.

Cindy Rómeónak szólít engem, én pedig Júliának őt. Cindy azt mondja, hogy van egy dráma, amiben szerepel egy Rómeó és egy Júlia, és ők pont olyanok, mint mi ketten. Állítólag az ő családjuk se csípte egymást. A mi családjaink még nem tudnak a szerelmünkről, de Júlia, vagyis Cindy szerint háború törne ki köztük, ha megtudnák, hogy szeretjük egymást. Nem tudom, még nem mertem szólni ez ügyben az anyukámnak. Miközben írom nektek ezt, a képernyőre véletlenül kiírtam azt, hogy bűn. Nem tudom, miért írtam ki. Be kell vallanom, valójában zavart személyiség vagyok. Néha nem tudom megokolni a tetteimét. Tegnap este például ellop-tam Cindy cigarettáit. De nemcsak Cindyét, hanem azét az emberét is, aki

minden ok nélkül odaült az asztalunkhoz, és azután sokat beszélt. Tudnék sorolni még példákat, de most egy sem jut az eszembe.

Nincsenek barátaim, azt is el kell árulnom, csak néhány bolond van velem jóban innen a faluból, meg most már Cindy is. Örülök ennek, remélem, ti is osztoztok az örömben. Cindy mellett van egy barátnőm is, akinek nem írtam tegnapi e-mailt, ezért most biztos haragszik rám.

Mihajlo Vukov utolsó útja

(miközben arra gondoltam)

Ha jól emlékszem, péntek volt. Az utolsó nap az életemből, próbáltam hát nagyon koncentrálni, de a fejfájásom miatt nem nagyon ment. Próbáltam arra gondolni, hogy még csak ez a nap, aztán lesz pár nap előnyöm, de az a pár nap gyorsan el is telt.

Amikor végre összeszedtem magam és elindultam, egy asszony állt elélem, hogy megkérdezze tőlem, mennyi az idő.

Mert állítólag mind a cágeres, mind a batris (így mondta: cágeres és batris) órája megállt, így nem tud tájékozódni. Előszedtem a mobilom, és megmondtam. Fél tizenkettő múlt öt perccel.

A vonat pontosan érkezett, habár közben arra gondoltam, akár késhetne is, és hogyha késne, mennyi lehetőség nyílna meg előttem, de aztán jobban belegondoltam, és ha szomorúan is, de konstatáltam, hogy egy sem.

A kellemes kis vonatutat próbáltam simán végigutazni. Úgy tettem, mintha aludnék, ami minden második másodpercben sikerült is, csak közben a beazonosíthatatlan topolyai fizikai munkás, a kishegyési speciális tagozatba sorolt nőci, valamint a Sándorovóig utazó roma anya-lánya nem engedték. A roma anya-lányának a kalauz még jegyet sem adott. Amíg én próbáltam aludni, ami csak minden második másodpercben sikerült, ők mindenfélről beszélgettek. A kalauzokról, hogy mennyit lopnak, a silókról (így mondták: silók), hogy azok mekkorák, meg hogyan lehet megépíteni őket, azokban a másodpercekben meg, amikor sikerült elaludnom, rólam is.

Azokban a másodpercekben, amikor ébren voltam, megfigyelhettem, hogy a speciális tagozatba sorolt nőci milyen jól feltalálta magát az évek alatt, például remek kis bőrkabátot vett, de a táskája se volt kutya. De ez semmi, mert amíg én próbáltam magam mentendő kikerülni minden tár-

salgást, ő bárkivel remekül elcsevegett. Először velem, aztán a kalauzzal, aztán a roma anya-lányával is.

Ezután aludtam. Színes, de ugyanakkor röpke álmaim voltak. Azt is álmodtam például, hogy tovább utazok. Hogy lekéstem a leszállást, így ismeretlen kalandokon át, de vissza kell jutnom.

Amikor leszálltam a vonatról, két volt tanítványom fogadott, mondták, hogy meghalt a Mihajlo Vukov, és hogy ma lesz a temetése.

Rövid időre ismét bolondnak mutatkoztam. Nem tudtam semmit kezdeni azzal a szituációval, hogy nem kell órát tartanom, hanem nyolc tanár között ülve valamiről beszélnem kell. De nekem semmi nem akart az eszembe jutni. Ezért inkább hallgattam.

A temetésre autóval mentünk, a gyászszertartás alatt három öregember hangosan vitatkozott valamin. De nem hallottam, min. A pap rájuk is szólt, erre elhallgattak.

Mihajlo Vukovot leengedték a földre, és elkezdtek rá dobálni a földet.

Arra gondoltam, ez volt Mihajlo Vukov utolsó útja. Meg arra is, hogy ez már a második olyan temetés a kis faluban, amin részt veszek, miközben senkit sem ismerek.

Csáth kocsit hajt

1.

Elérkezett végre a pillanat, gondolom.

Tornyosnál beszállok Csáth mellé az autóba, és megindulunk Topolya felé. Csáth vadul hajt, többször is erőteljesen rálép a gázpedálra, hiába mondom neki, hogy ne.

Emlékszem, sáros és hepehupás az út, mondom Csáthnak, hogy menjen kicsit lassabban, de nem hallgat rám. Zentagunaras előtt hirtelen jobbra rántja a kormányt, és belezuhanunk a Csík-ér mellett elterülő kis ploványba.

- Most mi van? - kérdezem Csáthtól, de nem válaszol.

Csáth megindul a szomszédos tanya felé, és nemsokára egy szöges kerekű traktorral jön vissza. A szöges kerekű traktor ügyesen kihúz bennünket a térdig érő kátyúkból, Csáth hosszasan kezét ráz a traktoristával, majd újra a gázra lép.

2.

Zentagunarason is megállunk valamiért. Csáth még a központ előtt megint csak jobbra fordul, aztán egy asszonnal hosszasan elbeszélget. Én kihasználom a rövidke időt, hogy könnyítsek magamon.

Ifjúkorom felejtései, jut eszembe a cím, aztán az, hogy Csáth kocsit hajt. Mielőtt megsétáltatom itthon Tolsztojt, fogok egy kis cetlit, és felírom a sarkára a címet.

Csáth mellénél fogva elkapja az asszonyt, az sikongat, nem vagy te a Bika Béla, visítja, erre Csáth elengedi.

Beül mellém, és a gázra lép.

3.

Csáth kocsit hajt.

Ha autóban ülök, csak akkor érzem magam biztonságban, ha én vagyok a volán mögött. De Csáth jól hajt, az én feladatomban csak az, hogy jointokat tekerjek neki, és közben figyeljem a térképet. Jó térképolvasó vagyok, de jointot is ügyesen tudok tekerni.

Így az egyik bérlő feleségét detektívnek nézem.

Milyen különös is mindez, gondolja Csáth, és még jobban rálép a gázpedálra.

* 1913-at írtunk, Csáth akkor vásárolt félretett pénzén egy automobilt. Kis sisakokat raktunk a fejünkre, a szánk elé pedig sálunkat terítettük. Az automobil igen csak pöfögött, Lehel barátunknak többször is állítania kellett a gyújtásán, hogy beinduljon. Csáth sokat ivott, csak bort és csak vöröset, alig tudtam rászólni, hogy többet ne.